

Ljubljanski

Leposloven in znanstven list.

Štev. 1.

V Ljubljani 1. prosinca 1890.

Leto X.

Gódčeva balada.

In góslim se mojim vi čudite vsi —
Zakáj na téh goslih strún danes ni?

Z gostije sinóč sem se vračal domóv,
Polnóč že brnėla je z vaških zvonóv.

Tam v gozdu, stoj! nėkaj zastavi mi pót,
Očj zaiskrí se mi dvoje nasprót!

Križ božji! — čez lice brž križe trí —,
A črna pošást se ne gane, stojí.

Najlepšo gredé si zagóslam takój,
Pošást za petámi lepó za menój.

Po štírih? — poslí že skoro me smėh —
Ne, »on« ni! — »On« hodi, prė, vedno
po — dvėh . . .

Kakó vam to vleče kosmáč na uhó,
Kakó mu goduje góslanje tó!

Ē, da bi te! . . . Pridi mi rajši na dom!
Na tóplem še lepše zagodel ti bom. —

Pa stopam in góslam, kar móči mi
A strúna tu prva že póči mi.

Obstanem, da strúno bi nóvo napėl,
Od góslanja si oddehnúti sem htėl:

Oči se strašilu še bolj zaiskrė,
In óstre pokaže mi svoje zobė.

Lok góni po goslih mi skrivna moč,
A strúna za strunoj — do zadnje je proč!

No zvesto na stráni mi hodi pošást,
Poslušati gódbo ji slast in strást.

Ne bode li konec že té noči?
In gaz tá snežėna mar v večnost drží?

Obstanem, da strúna bi si novih navil,
Od góslanja divjega si počil:

Živeje vzplamtė spremljevalcu očí,
Grozneje z zobmi nad menoí zarezí.

Na strúni poslednji sem godel in pel,
Skoz drevje že dan se je svitati jel

A zvesto kráj mene koraka pošást,
Poslušati gosli ji strást in slást.

Vse pėsmi sem góslal in pel na ves glas,
Pred nama leží tũ že zuana vas.

Nemiren továriš si moj, se mi zdí . . .
Čuj, méni še bolj se mudí, mudí . . .

In godem in pojem mrtvaško-vesėl,
Strun zadnja mi póči — tam póči pa
strėl!

Kraj méne sestrádan je črn in dolg
Ustrėljen na stezo iztėgnil se — volk.

Gorázd.

